

5.5. I § 43 b, stk. 7, er der endvidere indsat en hjemmel for miljøministeren til at udstede bestemmelser, som nærmere definerer de beskyttede naturtyper og foreskriver, hvorledes arealernes størrelse skal beregnes.

6. Definition af naturtyperne

6.1. *Søer og vandhuller.* Begrebsmæssigt har naturfredningsloven omfattet »naturlige søer«, dvs. søer, der traditionelt indgår i det pågældende landskab eller miljø. Der har været tale om søer, damme og vandhuller, dvs. vandområder, der ikke er midlertidige, og hvor der har udviklet sig et karakteristisk plante- og dyreliv i tilknytning til søen.

Bestemmelserne har således omfattet *dels* de naturligt forekommende søer, der ikke eller kun i ringe grad er påvirkede af kulturtekniske indgreb – sådanne søer er i dag overordentlig sjældne – *dels* søer, vandhuller og damme, som helt eller delvis skyldes eller er påvirket af menneskelig indsats for en kortere eller længere årrække siden. Det kan f.eks. være gadekær, møllesøer og ældre opstemningsanlæg samt færdigt udgravede grus-, ler-, tørve- og mergelgrave, bevandingshuller, vildtdamme (andedamme) m.v.

Temporære søer, der kun er vandfyldte en del af året, typisk fra vinterperioden til hen i sommermånederne maj-juni, hvor de tørrer ud, er omfattede af beskyttelsesbestemmelsen under forudsætning af, at de ikke er indgået i omdrift og i øvrigt udgør en integreret del af et eng- og småbiotopområde, der i øvrigt opfylder størrelseskriteriet.

Arealgrænsen har siden 1984 været 500 m², dog således at gadekær og lignende offentligt tilgængelige småsøer har været undtaget fra denne grænse. Den sidstnævnte undtagelsesbestemmelse foreslås i § 43, stk. 7, jf. afsnit 5.3, afløst af en bestemmelse, hvorefter miljøministeren kan undtage søer, der helt eller delvis er offentligt eje, fra det ellers gældende størrelseskriterium.

Arealgrænsen for søer og vandhuller, der omfattes af § 43, ændres i øvrigt fra 500 m² til 150 m², bl.a. fordi størstedelen af småsøerne og vandhullerne, der har stor økologisk og landskabelig betydning, hidtil har været ubeskyttede og de gennem de sidste 100 år ved en række kulturtekniske indgreb m.v. er blevet reduceret i et meget betydeligt omfang.

Ved beregningen af arealet af en given sø eller et vandhul bør der lægges vægt på dels udstrækningen af den sammenhængende åbne vandoverflade, dels karakteren af det tilstødende vådområde med en vegetation bestående af vand- og sumpplanter.

Det bemærkes i øvrigt, at småsøer, der er mindre end 150 m², men som er beliggende ved et beskyttet vandløb eller i en af de beskyttede naturtyper (moser,

heder, strandenge m.v.) på 2.500 m² og derover og således udgør en del af denne, som hidtil er beskyttet uanset størrelsen. Det vil umiddelbart følge af arealberegningsreglerne jf. afsnit 7 nedenfor.

6.2. *Vandløb.* Offentlige vandløb, private vandløb med en bundbredde på mindst 1,5 m samt visse nærmere angivne private vandløb med en bundbredde på under 1,5 m har med baggrund i ændringen af naturfredningsloven i 1979 været omfattet af de generelle beskyttelsesbestemmelser.

Amtsrådene har efterfølgende foretaget en konkret og præcis udpegning af, hvilke vandløb der i de enkelte regioner er omfattet, nemlig i alt ca. 28.000 km af 44.000 km registrerede vandløb. Udpegningen er i perioden 1984-87 godkendt af miljøministeren. Det er de vandløb, der er omfattet af de godkendte registreringer, der falder ind under § 43. Registreringen vil kunne revideres med passende mellemrum.

Det nye forslag til § 43 er formuleret i overensstemmelse med det ovennævnte, således at den hidtidige sondring mellem offentlige vandløb og private vandløb med en bundbredde på mindst 1,5 m og derunder er bortfaldet. Der er således ikke foreslået nogen ændring af den retstilstand, der faktisk er gældende efter loven. Den hidtidige bestemmelse om arbejder i henhold til gældende vandløbsregulativer er opretholdt indholdsmæssigt. Også almindelige vedligeholdelsesarbejder for private vandløb kan udføres uden dispensation, jf. princippet om, at der efter §§ 43-43 a ikke kræves dispensation til sædvanlig vedligeholdelse. Der tilsigtes ikke nogen ændring i den eksisterende praksis med hensyn til, hvad der kan betragtes som vandløbsvedligeholdelse.

6.3. *Heder.* I Miljøministeriets cirkulære nr. 103 af 27. marts 1984, afsnit 3.2, er heder beskrevet således:

»Begrebet hede i naturfredningslovens forstand er i overensstemmelse med den almindelige forståelse heraf en udyrket landstrækning med mager jordbund, oftest bevokset med lyng og forskellige andre mindre buskvækster. Plantevæksten spiller således en central rolle.

Hedevegetationen er lavtvoksende med forekomst af dværgbuske. På mange hedearealer udgør buske og træer som eg, birk, bævreasp, gyvel, ene og selvsåede nåletræer et væsentligt element i vegetationen.

De dværgbuske, som især forekommer på danske hedearealer, er følgende: Hedelyng, revling, klokke-lyng, tyttebær, blåbær, mosebølle, hedemelbærris, krybepil og arter af planteslægten visse.

I nogle typer af hede udgør græsser, halvgræsser, laver og mosser det dominerende element i plantevæksten, hvor der så stadig er et islet af ovennævnte